

Когато овцата му разказа мжката си, то се на-
вжси и рече:

— Мирно чедо имашъ — нѣма що да се каже!
— И като погледна враждебно разплаканата овца, до-

бави: — Знаешъ ли какво на-
прави то? Днесъ призори то
мина край мене и тъй лудо
подскачаше, че свали всичкитѣ
ми коси отъ главата съ своята
глупава муцуна. Такова немир-
но агне трѣбва да бжде изя-
дено отъ най-лошитѣ звѣрове.
Нему е нищо, но азъ какво
да правя сега съ тая келева гла-
ва? А, струва ми се, и ти знаешъ,
че азъ минувахъ за най-голѣ-
мия красавецъ между цвѣтята...

Овцата се зарадва. Безъ да
слуша по-нататѣкъ разгнѣвено-
то глухарче, тя се втурна изъ
пжтя на право и сега вече не

се вайкаше, а внимателно се оглеждаше на всички
страни.

Слѣдъ единъ часъ ето я овцата иде! Ухилила се
до уши, заклатила се важно-важно — сѣкашъ отъ
рая излѣзла.

— Е, какво стана? — попита глухарчето, когато
тя минуваше край него. — Виждашъ ми се весела.

— Какъ да не съмъ весела, глухарче! — Знаешъ
ли дѣ ми е чедото? — При слънцето!

Глухарчето я погледна и подозрително ѝ каза:

— Горката, тя полудѣла!

Овцата продължи по-нататѣкъ. Като стигна до
метличето тя се спрѣ и провлѣчено и нѣжно рече:

— Добъръ день, метличенце!

— Далъ Богъ добро! Намѣри ли твоя палавникъ?

— Остави се, метличе... Нѣма изказване! Гле-
дамъ отвѣнъ, сжщинска ясла, надничамъ вжтрѣ —
каково да видя? — Грѣйнало слънцето, сѣкашъ раятъ
слѣзълъ на земята.